

Η ΕΚΛΟΓΗ ΚΑΘΗΓΗΤΗ ΣΤΗΝ ΠΑΝΤΕΙΟ

Ο καθηγητής κ. Φ. Βεγλερής, σε άρθρο του στο *Βήμα* (17.7.1981), προβαίνει, μεταξύ άλλων, στις εξής δύο βασικές διαπιστώσεις αναφορικά με την εκλογή καθηγητή Φιλοσοφίας στην Πάντειο.

Πρώτο, ότι με βάση τον ισχύοντα νόμο η παρουσία εκπροσώπων των φοιτητών στη συνεδρίαση για εκλογή καθηγητή είναι παράνομη. Διαπιστώνει, μάλιστα, με οργή ότι «κατελύθη η ίδια η υπόσταση της σχολής από μια μαινόμενη φοιτήτρια, που μόνο γνήσιο "μαρξιστή" δέχεται ως καθηγητή και κατορθώνει να επιβάλει αποκλεισμό αυτού που καταγγέλλεται ως "ιδεαλιστής"».

Δεύτερο, διαπιστώνει ότι «ο νόμος και πάνω απ' αυτόν η λογική και η σοβαρότητα των επιστημονικών κρίσεων επιτρέπει μόνο στα μέλη της εισηγητικής επιτροπής (και όχι στη συνέλευση της σχολής) να παίρνουν και να χρησιμοποιούν γνώμες ξένων προς τη σχολή επιστημόνων. Προσφυγή της "σχολής ως σχολής" στα "ξένα ξίφη" μειώνει το κύρος της».

Επειδή οι δύο αυτές διαπιστώσεις του κ. καθηγητού αφορούν άμεσα τη σχολή, στην οποία χρόνια τώρα υπηρετώ, θεώρησα σκόπιμο να διατυπώσω ορισμένες παρατηρήσεις.

1. Η παράνομη παρουσία των φοιτητών

Το ότι η παρουσία εκπροσώπων των φοιτητών, με τον ισχύοντα νόμο (που, όμως, καταργήθηκε πρόσφατα), είναι παράνομη και «η απόφαση

εκλογής ακυρώνεται από το Συμβούλιο της Επικρατείας» είναι σε όλους γνωστό και δε χρειάζεται ιδιαίτερος τονισμός. Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο όλοι ανεξάίρετα οι καθηγητές της σχολής μας καταδίκασαν την ενέργεια αυτή των φοιτητών. Δεν είναι, λοιπόν, επιτρεπτό ν' αφήνονται αιχμές περί δήθεν «ευπρόσδεκτης (από ορισμένους καθηγητές) μορφής διευθυνόμενης φοιτητοκρατίας».

Σχετικά, όμως, με τις παραπάνω παράνομες ενέργειες των φοιτητών θα πρέπει να γίνουν τρεις τουλάχιστον παρατηρήσεις, καθώς και μια διόρθωση ανακρίβειας, ως προς τα πραγματικά περιστατικά που αναφέρει ο κ. Βεγλερής, η οποία οφείλεται προφανώς σε κακή πληροφόρησή του.

Πρώτο: Είναι γεγονός ότι ύστερα από τη δικτατορία έχουν παρατηρηθεί δεκάδες παράνομες εισβολές φοιτητών στις συνεδριάσεις διαφόρων σχολών για ματαίωση εκλογής καθηγητών. Τον τελευταίο, μάλιστα, καιρό οι παράνομες αυτές ενέργειες έχουν πολλαπλασιαστεί. Ο κ. Βεγλερής στο άρθρο του προσπαθεί να ερμηνεύσει το φαινόμενο αυτό σαν συνέχεια πράξεων αυτοδικίας των φοιτητών κατά τα πρώτα μεταδικτατορικά χρόνια. Δηλαδή, όπως αμέσως ύστερα από τη δικτατορία οι φοιτητές εμπόδιζαν παράνομα τους καθηγητές που θεωρούσαν φιλοχουντικούς ν' ανέβουν στην έδρα και να διδάξουν, έτσι, αργότερα, έμπαιναν παράνομα στις αίθουσες συνεδριάσεων για να εμποδίσουν την εκλογή καθηγητή αντίθετης ιδεολογικής τοποθέτησης. Το φαινόμενο, μάλιστα, αυτό ο κ. Βεγλερής, εκτός των άλλων, χαρακτηρίζει και θλιβερό. Δε θα ήταν, όμως, πληρέστερη η ανάλυσή του αν ερευνούσε και το ενδεχόμενο μήπως πολλές από τις ενέργειες αυτές των φοιτητών δεν οφείλονται σε ιδεολογικές αντιθέσεις αλλά στην πληροφόρηση που τους δίνουν υπεύθυνοι παράγοντες της πρώην αντιπολίτευσης και της σημερινής κυβέρνησης (λ.χ. αποκαλύψεις γεν. γραμματέα του υπουργείου Παιδείας στην τηλεόραση) ότι πολλές από τις εκλογές καθηγητών γίνονται όχι με κριτήριο την επιστημονική καταλληλότητα και αξιοσύνη, αλλά τον παραγοντισμό (φιλικές και συγγενικές σχέσεις), τη συναλλαγή και την εύνοια; Μια έρευνα για τις παράνομες εισβολές των φοιτητών στις συνεδριάσεις για εκλογή καθηγητή δε θα πρέπει να παραβλέπει αυτή την πλευρά.

Δεύτερο: Πολλές από τις παράνομες εισβολές φοιτητών στις Γενικές Συνελεύσεις που έγιναν τελευταία σε διάφορες σχολές υπήρξαν πιο εντυπωσιακές και βίαιες από άποψη «κατάλυσης της υπόστασης» των σχολών αυτών απ' ό,τι η παράνομη παρουσία της προέδρου των φοιτητών στην Πάντειο Σχολή. Αναφέρουμε τις περιπτώσεις ματαίωσης για αρκετό

καιρό των εκλογών πολλών καθηγητών στα πανεπιστήμια Κρήτης, Ξάνθης, Πάτρας, Ιωαννίνων, Ανωτάτης Εμπορικής κ.λπ. Αναφέρουμε, επίσης, την πρόσφατη βίαιη παραβίαση (σπάσιμο) της πόρτας της αίθουσας συνελεύσεων του Πολυτεχνείου σε ώρα συνεδρίασης για εκλογή καθηγητή. Και όμως, σ' όλες αυτές τις περιπτώσεις η είδηση πέρασε στα ψιλά των εφημερίδων και σε πολλές δε γράφτηκε τίποτα. Στην περίπτωση της παράνομης παρουσίας της εκπροσώπου των φοιτητών της Παντείου στη συνεδρίαση για εκλογή καθηγητή Φιλοσοφίας, το περιστατικό πήρε από μια μεγάλη μερίδα του τύπου διαστάσεις πρώτης είδησης, που κόντεψε να φτάσει, θα 'λεγε κανείς, την εισβολή του Ισραήλ στο Λίβανο: Πρωτοσέλιδοι τίτλοι στις εφημερίδες αυτές, οξύτατα σχόλια και κύρια άρθρα, επιστολές, επιφυλλίδες, έρευνες και αναλύσεις απασχολούν τη μερίδα αυτή του τύπου επί δύο τώρα μήνες. Το περιστατικό αυτό έγινε σίριαλ. Στόχος της δημοσιογραφικής επίθεσης δεν είναι μόνο οι φοιτητές, αλλά και η πρυτανεία και οι καθηγητές και η σχολή ολόκληρη. Και αναρωτιέται κανείς εύλογα, γιατί το περιστατικό της Παντείου, που όμοιά του και χειρότερα έγιναν δεκάδες πρόσφατα, πήρε τέτοιες διαστάσεις; Μια πρώτη εκδοχή είναι ότι το περιστατικό αυτό αποτέλεσε αφορμή για να στηλιτευτεί ένα γενικότερο φαινόμενο παρανομίας. Η εκδοχή αυτή δεν ευσταθεί, αν λάβει κανείς υπόψη του ότι το πρόσφατο σπάσιμο της πόρτας της συνέλευσης του Πολυτεχνείου από τους φοιτητές και η βίαιη εισβολή τους σε ώρα συνεδρίασης ήταν πιο εντυπωσιακό επεισόδιο για να δώσει αφορμή σε τετράστηλες ειδήσεις, οξύτατα κύρια άρθρα, επιτιμητικά σχόλια, επιστολές και επιφυλλίδες που να καταδικάζουν το γενικότερο φαινόμενο της παρανομίας.

Μια άλλη εκδοχή είναι ότι στην περίπτωση της εκλογής καθηγητή Φιλοσοφίας στην Πάντειο, κάποιος από τους υποψήφιους διαθέτει τόσο μεγάλη δύναμη και διασυνδέσεις, που κατάφερε να κινητοποιήσει μεγάλη μερίδα του τύπου και μερικούς διανοούμενους και να δημιουργήσει παραμυχανισμό για να επηρεάσει προς ορισμένη κατεύθυνση το αποτέλεσμα της εκλογής. Η εκδοχή αυτή φαίνεται πιο πιθανή, αν ληφθεί μάλιστα υπόψη ότι αυτού του είδους η τακτική υποψηφίων καθηγητών δεν είναι άγνωστη σε εκλογές που έγιναν σε διάφορες σχολές κατά το παρελθόν. Ο κ. Βεγλερής που ερευνά το θέμα των παράνομων ενεργειών των φοιτητών, δεν παρατήρησε την ασυνήθη αυτή δημοσιογραφική εκστρατεία; Και δεν τον ενέβαλε σε υποψίες;

Τρίτο: Μέχρι τώρα στην Πάντειο έχουν γίνει πολλές εκλογές καθηγη-

τών και οι υποψήφιοι που πρότειναν οι επιτροπές ήταν από διαφορετικής μέχρι αντίθετης ιδεολογικής κοσμοθεωρίας και κατεύθυνσης. Όσοι παρακολουθούν τα επιστημονικά πράγματα θα έχουν διαπιστώσει ότι οι φοιτητές της σχολής μας σεβάστηκαν όλες αυτές τις εκλογές. Ποτέ δεν μπήκαν παράνομα στη συνεδρίαση, έστω και αν είχαν αντίθετη γνώμη για τον προτεινόμενο. Και αυτό, όταν φοιτητές άλλων σχολών με τον εθισμό στην αυτοδικία από τα μεταδικτατορικά χρόνια σύμφωνα με τη θεωρία του κ. Βεγλερή, μπλόκαραν συστηματικά κάθε εκλογή καθηγητή για τον οποίο είχαν υποψίες για συντηρητική παρέκκλιση. Με βάση, όμως, τα δεδομένα αυτά, η θεωρία του κ. Βεγλερή περί αυτοδικίας των φοιτητών για λόγους ιδεολογικής αντίθεσης δεν ισχύει στην περίπτωση της μοναδικής παράνομης παρουσίας των φοιτητών της Παντείου στην πρόσφατη εκλογή καθηγητή της Φιλοσοφίας. Γιατί αν ίσχυε, θα έπρεπε να είχε παρατηρηθεί συστηματική παρέμβαση των φοιτητών αυτών στο παρελθόν για ματαίωση αρκετών άλλων εκλογών. Η θεωρία, λοιπόν, του κ. Βεγλερή είναι ελλιπής. Θα ήταν ολοκληρωμένη αν ερευνούσε και ερμήνευε και τα αίτια που εξώθησαν τους φοιτητές της Παντείου να εισέλθουν παράνομα για πρώτη και μοναδική φορά ύστερα από τη δικτατορία στην αίθουσα συνεδριάσεων για εκλογή καθηγητή της Φιλοσοφίας. Θα έχει πολύ ενδιαφέρον το αποτέλεσμα μιας τέτοιας έρευνας.

Ύστερα απ' αυτές τις παρατηρήσεις, θα θέλαμε να διορθώσουμε μια ανακρίβεια ως προς τα περιστατικά που αναφέρει ο κ. Βεγλερής και η οποία, προφανώς, οφείλεται σε κακή πληροφόρησή του. Η πρόεδρος των φοιτητών που ήρθε στη συνέλευση δεν υποστήριξε ότι «μόνο γνήσιο μαρξιστή δέχεται ως καθηγητή» και ότι απορρίπτει αυτόν που προτείνει η επιτροπή γιατί είναι «ιδεαλιστής». Εκείνο που υποστήριξε είναι ότι ο υποψήφιος που προτείνει η επιτροπή έχει σπουδάσει Θεολογία, τα έργα του είναι θεολογικού περιεχομένου και δεν είναι κατάλληλος για την έδρα της Φιλοσοφίας μιας σχολής Πολιτικών Επιστημών, γιατί σαν θεολόγος οι απόψεις του θα πρέπει να είναι μονομερείς. Ανεξάρτητα από την ορθότητα ή μη της εκτίμησης αυτής της προέδρου των φοιτητών (κυρίαρχο όργανο να κρίνει αυτό είναι η συνέλευση), θα συμφωνεί και ο κ. Βεγλερής ότι δεν είναι σωστό να παραποιείται το πραγματικό περιστατικό ως προς τα λεγόμενά της.

2. Αντικειμενική ή τυπικά νόμιμη διαδικασία εκλογής;

Η δεύτερη βασική διαπίστωση του κ. Βεγλερή είναι ότι «ο νόμος και πάνω απ' αυτόν η λογική και η σοβαρότητα των επιστημονικών κρίσεων επιτρέπει μόνο στα μέλη της εισηγητικής επιτροπής να παίρνουν και να χρησιμοποιούν γνώμες ξένων προς τη σχολή επιστημόνων κι από κει και πέρα το έργο και η ευθύνη της κρίσης ανήκει στη σχολή ...». Κατ' αρχήν σύμφωνοι. Θα προσθέταμε, μάλιστα, ότι αν το εκλεκτορικό σώμα της σχολής ή τουλάχιστον τα μέλη της εισηγητικής επιτροπής είναι ειδικοί στα θέματα της υπό πλήρωσιν έδρας, δε χρειάζεται καν να γίνει χρήση του νόμου και ν' απευθυνθεί η επιτροπή σε ειδικούς άλλων πανεπιστημιακών σχολών, σε «ξένα ξίφη», όπως χαρακτηριστικά λέει ο κ. Βεγλερής. Κάτω απ' αυτές τις συνθήκες, και αν, επί πλέον, διασφαλίζεται δημοσιότητα της διαδικασίας, αρκεί η έκθεση της εισηγητικής επιτροπής ώστε οι εκλέκτορες να έχουν έγκυρη πληροφόρηση για να αιτιολογήσουν με γνώση και ευθύνη την ψήφο τους και να εκλέξουν τον καταλληλότερο και ικανότερο. Τότε η διαδικασία εκλογής θα είναι αντικειμενική, ανοιχτή και αδιάβλητη. Τέτοιες συνθήκες εκλογής υπάρχουν όταν τα πανεπιστήμια και οι σχολές έχουν χωριστεί επιστημολογικά σε τμήματα που καλλιεργούν ομοειδές γνωστικό αντικείμενο και η εκλογή γίνεται από τη συνέλευση των τμημάτων αυτών που αποτελούνται εκ των πραγμάτων από ειδικούς στα θέματα της υπό πλήρωσιν έδρας.

Τι γίνεται, όμως, στις περιπτώσεις που τα εκλεκτορικά σώματα αποτελούνται από καθηγητές με ετερόκλητα γνωστικά αντικείμενα και οι εισηγητικές επιτροπές εκ των πραγμάτων δεν μπορούν να συγκροτηθούν από καθηγητές ειδικούς στα θέματα της υπό πλήρωσιν έδρας; Το ζήτημα είναι σοβαρό, γιατί στην Ελλάδα υπάρχουν πολλές σχολές με τέτοια εκλεκτορικά σώματα και γιατί η εκτεταμένη εξειδίκευση που χαρακτηρίζει την επιστημονική εξέλιξη μεταπολεμικά δεν επιτρέπει υπεύθυνη επιλογή με επιστράτευση γενικών εγκυκλοπαιδικών γνώσεων ενός κλάδου της επιστήμης, αλλά απαιτεί έγκυρη πληροφόρηση και αξιολόγηση από ειδήμονες.

Τι γίνεται, λόγου χάρη, όταν το σώμα των εκλεκτόρων και κατά συνέπεια η εισηγητική επιτροπή αποτελείται από οικονομολόγους, λογιστές, νομικούς και κοινωνιολόγους και η υπό πλήρωσιν έδρα είναι Φιλοσοφία; Ή όταν το σώμα των εκλεκτόρων αποτελείται από νομικούς και η υπό πλήρωσιν έδρα είναι στατιστική ή οικονομετρία ή οικονομική ανάλυση;

Στις περιπτώσεις αυτές, που στις ελληνικές πανεπιστημιακές σχολές δεν είναι λίγες, δε φτάνουν οι γενικές γνώσεις ούτε των μελών της εισηγητικής επιτροπής ούτε «του καθενός από τα μέλη της συνέλευσης για να αιτιολογηθεί καθαρά επιστημονικά η ψήφος τους». Γιατί όταν οι νομικοί δεν έχουν ιδέα από στατιστικές κατανομές, συναρτησιακές σχέσεις, θεωρία πιθανοτήτων και διανυσματικό λογισμό ή οι οικονομολόγοι και οι λογιστές από οντολογία, φαινομενολογία της αντίληψης, αρχαιολογία της γνώσης και μεταφιλοσοφία, όσα «Βιβλία και αν κατεβάσουν από τις δικές τους ή τις φιλικές βιβλιοθήκες», δε θα μπορέσουν να τα καταλάβουν πολλώ μάλλον να κρίνουν τα εξειδικευμένα έργα των υποψηφίων για να «αιτιολογήσουν καθαρά επιστημονικά την ψήφον τους», όπως θέλει ο κ. Βεγλερής. Τι γίνεται, λοιπόν, στις περιπτώσεις αυτές;

Για να είναι αντικειμενική η εκλογή, η μόνη διέξοδος είναι να ζητηθεί επίσημα η έγκυρη πληροφόρηση και η υπεύθυνη γνώμη των ειδικών άλλων σχολών. Ο κ. Βεγλερής φαίνεται ότι δεν αποκλείει κατ' αρχήν αυτή τη διέξοδο. Αλλά δεν τον απασχολεί με ποιους τρόπους (λ.χ. ευρεία ερμηνεία ή τροποποίηση της ισχύουσας νομοθεσίας) θα μπορούσε να εξασφαλιστεί η έγκυρη πληροφόρηση από τους ειδικούς για να διασφαλιστεί η αντικειμενικότητα της εκλογής. Εκείνο που τον απασχολεί είναι ποιος πρέπει να έχει δικαίωμα (αν θέλει, δηλαδή) να ζητάει τις γνώμες ειδικών εκτός σχολής: η εισηγητική επιτροπή ή η σχολή; Και βρίσκει ότι ο «νόμος και πάνω απ' αυτόν η λογική και η σοβαρότητα των επιστημονικών κρίσεων δίνει το δικαίωμα τούτο μόνο (υπογράμμισή δική μας) στα μέλη της εισηγητικής επιτροπής και όχι στη σχολή και ότι αν προσφύγει «η σχολή ως σχολή» στη γνώμη κάποιου ειδικού, μειώνεται το κύρος της. Αλλά, ανεξάρτητα από το τι ορίζει ο νόμος, δεν μπορούμε να καταλάβουμε σε ποια επιχειρήματα ο κ. Βεγλερής στηρίζει την άποψη ότι η «λογική και σοβαρότητα των επιστημονικών κρίσεων επιτρέπει μόνο στα μέλη της εισηγητικής επιτροπής να παίρνουν και χρησιμοποιούν τις γνώμες ξένων προς τη σχολή επιστημόνων» και ότι αν τις ζητήσει η σχολή, μειώνεται το κύρος της παρόλο ότι διασφαλίζει αντικειμενική διαδικασία εκλογής. Εμείς, αντίθετα, που δεν πιστεύουμε σε γόητρα των πανεπιστημιακών σχολών μεσαιωνικού χαρακτήρα, θεωρούμε ότι ανεβαίνει το κύρος μιας σχολής όταν έχει την αυτογνωσία ότι δε διαθέτει ειδικούς για να πληροφορήσουν έγκυρα το σώμα των εκλεκτόρων και απευθύνεται σε συναδέλφους άλλων σχολών για να ζητήσει την υπεύθυνη γνώμη τους ώστε να διασφαλίσει την αντικειμενικότητα της διαδικασίας εκλογής. Τα ξένα πανεπι-

στήμια έχουν απαλλαγεί, δεκαετίες τώρα, από τέτοιου είδους συμπλέγματα γοήτρου και σωβινισμού και έχουν κάνει κανόνα την προσφυγή των σχολών και τμημάτων στη γνώμη των ειδικών. Εμείς πότε θα απαλλαγούμε;

Αλλά ας έρθουμε στο νόμο. Αν ο νόμος του 1932, για να διαφυλάξει το κύρος της σχολής, όπως λέει ο κ. Βεγλερής (του μεσαιωνικού χαρακτήρος γόητρο θα λέγαμε εμείς), δεν επιτρέπει στη συνέλευση της σχολής αυτής παρά μόνο στην εισηγητική επιτροπή να ζητάει τη γνώμη ειδικών επιστημόνων, τότε οδηγεί στο εξής παράλογο αποτέλεσμα: Αν σε περιπτώσεις εκλεκτορικών σωμάτων σαν αυτά που αναφέραμε παραπάνω (νομικοί που έχουν να εκλέξουν στατιστικολόγο και λογιστές και οικονομολόγοι που έχουν να εκλέξουν φιλόσοφο), η εισηγητική επιτροπή για διαφόρους λόγους δε ζητάει τη γνώμη των ειδικών άλλων σχολών, σε ποια πληροφόρηση θα βασιστούν οι εκλέκτορες για να αιτιολογήσουν την ψήφο τους; Η απάντηση έρχεται μόνη της. Απλώς δε θα έχουν έγκυρη πληροφόρηση από ειδικούς και η εκλογή δε θα είναι από τα πράγματα αντικειμενική. Θα είναι όμως τυπικά νόμιμη!

Σχετικά, τώρα, με την εκλογή καθηγητή Φιλοσοφίας στην Πάντειο θα πρέπει να ξεκαθαριστεί ότι αρχικά δεν ήταν η συνέλευση της σχολής που πήρε την πρωτοβουλία ν' απευθυνθεί η εισηγητική επιτροπή σε ειδικούς άλλων σχολών για να ζητήσει τη γνώμη τους. Την πρωτοβουλία επήρε η ίδια η εισηγητική επιτροπή. Συναισθανόμενη ότι α) τα μέλη της δεν αποτελούνται από ειδικούς στη Φιλοσοφία (η επιτροπή συγκροτήθηκε από δύο νομικούς και έναν κοινωνιολόγο), β) ότι η σχολή δεν έχει «τακτικό καθηγητή ειδικό για θέματα φιλοσοφίας» και γ) ότι το εκλεκτορικό σώμα αποτελείται από νομικούς, οικονομολόγους και κοινωνιολόγους, έστειλε στη σχολή την εξής επιστολή: «Οι υπογεγραμμένοι καθηγητές της τριμελούς επιτροπής κρίσεως των υποψηφίων για την έδρα της Φιλοσοφίας θεωρούμε σκόπιμο, λόγω ελλείψεως καθηγητού τακτικού ειδικού για τα θέματα Φιλοσοφίας στη σχολή μας, να παρακληθεί ο ομότιμος καθηγητής της σχολής κ. Κ. Δεσποτόπουλος να γνωματεύσει, ως ειδικός, για το έργο και τις ικανότητες των υποψηφίων».

Η Γενική Συνέλευση με αφορμή αυτή την επιστολή εξουσιοδότησε την τριμελή επιτροπή να ζητήσει τη γνώμη ειδικών καθηγητών για όλους τους υποψηφίους.

Παρ' όλα αυτά, η τριμελής επιτροπή εκ των υστέρων δεν έκρινε σκό-

πιμο να απευθυνθεί σε ειδικούς καθηγητές της Φιλοσοφίας και να ζητήσει τη γνώμη τους.

Ανεξάρτητα, τώρα, αν η απόφαση που πάρθηκε μεταγενέστερα από τη συνέλευση της σχολής (ύστερα από πρόταση του προπρύτανη και όχι υπό την απειλή φοιτητομανούς αναταραχής, όπως ανακριβώς γράφει ο κ. Βεγλερής, βλ. πρακτικά 28.4.82) να ζητηθεί η γνώμη των καθηγητών της Φιλοσοφίας, αποτελεί ή όχι κάποια απόκλιση από τα ειωθότα (Ν. του 1932), εκείνο που έχει σημασία είναι ότι με την απόφασή της αυτή η σχολή εξασφάλισε τις προϋποθέσεις για απολύτως αντικειμενική εκλογή. Και αυτή της η ενέργεια ανέβασε το κύρος της. Γιατί αυτή τη στιγμή βρίσκονται στα χέρια των εκλεκτόρων, πέρα από την έκθεση της εισηγητικής επιτροπής και τις αντεκθέσεις καθηγητών, οι επίσημες γνωματεύσεις έξι τακτικών καθηγητών της Φιλοσοφίας. Έτσι οι καθηγητές της σχολής έχουν όλη την πληροφόρηση για να αιτιολογήσουν την ψήφο τους «καθαρά επιστημονικά», όπως θέλει ο κ. Βεγλερής. Και να κάνουν την ορθή επιλογή καθηγητή. Γιατί η ορθή επιλογή βασίζεται στην ανεμπόδιστη πληροφόρηση. Αυτή είναι και η ουσία της δημοκρατίας. Και κάθε πράξη, έστω και νομοθετική, που εμποδίζει με οποιοδήποτε πρόσχημα την πληροφόρηση, δεν μπορεί να έχει το χρίσμα της δημοκρατικής νομιμότητας.